

NÁVRH OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY

o stanovení klidového území Krkonošského národního parku,

jímž Ministerstvo životního prostředí, Odbor zvláštní územní ochrany přírody a krajiny (dále jen „MŽP“) jako orgán ochrany přírody příslušný podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“) podle ustanovení § 17 odst. 3 ZOPK v souladu s ustanovením § 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)

stanovuje

klidové území Krkonošského národního parku.

Článek 1 Předmět úpravy

MŽP tímto opatřením obecné povahy vydaným pod čj. XXXXXX a oznámeným veřejnou vyhláškou dne xxxxx (dále jen „OOP“) stanovuje klidové území s označením KU07_KRNAP – Slatinná stráň (dále jen „klidové území“) na území Krkonošského národního parku (dále jen „KRNAP“).

Článek 2 Odůvodnění

Dle ustanovení § 17 odst. 1 ZOPK jsou klidová území národního parku území s omezeným pohybem osob z důvodu umožnění nerušeného vývoje ekosystémů nebo jejich složek, které jsou citlivé na nadměrný pohyb osob a zranitelné vlivem rušivých vlivů s ním spojených. Účelem vymezení klidových území je tedy ochrana citlivých ekosystémů nebo jednotlivých složek, jejichž stav by mohla ohrozit nadměrná návštěvnost.

MŽP na základě dostupných podkladů stanovilo ekosystémy nebo jejich složky citlivé na nadměrný pohyb, vyhodnotilo rušivé vlivy spojené s pohybem osob (zranitelnost a rizika poškození) a následně vymezilo klidové území KU07_KRNAP.

Při vymezování klidového území vycházelo MŽP z těchto podkladů:

- Aktuální vrstva mapování biotopů v rámci Evropsky významné lokality Krkonoše (dále jen „EVL“).
- Analytická studie návštěvnosti Krkonoš (2017-2018).
- Návrh zonace KRNAP dohodnutý s Radou KRNAP.
- Informace o výskytu druhů (Nálezová databáze ochrany přírody: <https://portal.nature.cz/nd/find.php?X=X>).
- Popis klidového území Krkonošského národního parku (v tomto materiálu Správy KRNAP z listopadu 2019 jsou uvedeny aktuální informace a soupis literatury vztahující se k jednotlivým ekosystémům a jejich složkám –

k výskytu druhů a vývoji jejich populací i k negativnímu působení rušivých vlivů na ekosystémy a jejich složky).

V průběhu roku 2018 byl Správou KRNAP připraven návrh klidového území v souladu s § 17 ZOPK a podle Metodického pokynu sekce ochrany přírody a krajiny MŽP k vymezování, navrhování a schvalování klidových území národních parků v ČR, který byl publikován ve Věstníku MŽP (ročník XXVIII – červen 2018 – částka 4). Ze strany MŽP byl tento návrh odsouhlasen dne 7. 1. 2019 pod čj. MZP/2019/620/5. Návrh klidového území byl společně s návrhem zonace včetně doplňujících dokumentů dne 5. 2. 2019 zveřejněn na webových stránkách KRNAP. K těmto návrhům proběhly ve dnech 19. 2. 2019 (Vrchlabí), 21. 2. 2019 (Horní Maršov) a 26. 2. 2019 (Jablonec nad Jizerou) informativní semináře pro veřejnost. Dne 8. 4. 2019 byl návrh klidového území projednán na plenárním zasedání Rady KRNAP (dále jen „rada“) a dne 3. 6. 2019 byl tento návrh s radou dohodnut postupem podle ustanovení § 20 odst. 3 ZOPK. Pro dohodu o návrhu klidového území hlasovalo 39 přítomných členů rady, 10 členů rady hlasovalo proti dohodě, žádný se nezdržel hlasování. MŽP tedy na základě této dohody zahájilo další postup podle ustanovení § 17 odst. 3 ZOPK.

Klidové území bylo vymezeno s cílem ochránit citlivé přírodní fenomény, které jsou předmětem ochrany národního parku, před poškozením nadměrnou návštěvností.

Výměra klidového území činí cca 148 ha. Klidové území se nachází v JV části KRNAP J (JV) od města Pec pod Sněžkou a JZ od obce Velká Úpa a zahrnuje rozvolněné lesní porosty v okolí vrcholu Slatinná stráň. Území bezprostředně navazuje na lyžařské areály a prochází jím (či jeho bezprostředním okolím) několik turistických a lyžařských tras.

Stanovení ekosystémů nebo jejich složek citlivých na nadměrný pohyb a rušivé vlivy s ním spojené a vyhodnocení zranitelnosti a rizik poškození těchto ekosystémů nebo jejich složek

Klidové území je vymezeno z důvodu citlivé složky ekosystémů, kterou je tetřívka obecná. Lokalita představuje jádrové území výskytu tetřívka obecného (tokaniště, hnízdiště, zimní výskyt), předmětu ochrany PO Krkonoše a zvláště chráněného druhu v kategorii silně ohrožený.

Stanovení klidového území přispěje k nerušenému vývoji dalších složek ekosystémů (rostlinných i živočišných druhů), pro které není klidové území bezprostředně vymezeno, které se však v dané oblasti vyskytují a které mohou být citlivé na některé vlivy spojené s nadměrnou návštěvností.

Obecná východiska vymezení klidového území

Zásadním hlediskem pro navržení klidového území jsou údaje o výskytu tetřívka v průběhu celého roku (období toku, hnízdění, zimoviště). Zachování populace tohoto druhu na území KRNAP je zásadní pro jeho přežití v rámci ČR.

Rušivé vlivy spojené s nadměrným pohybem osob

Plašení přítomností člověka

Populace některých plachých druhů živočichů mohou být ohroženy i prostou přítomností člověka, která vede k výrazné změně chování u těchto druhů, které může vést k opouštění hnízd, případně k tomu, že k založení hnízda vůbec nedojde.

Volně žijící živočichové reagují na přítomnost člověka nebo činnosti s člověkem spojené rozdílně, a to na základě několika faktorů. Jednak rozlišují vzdálenost a intenzitu rušivého vlivu činnosti, zároveň pravděpodobně záleží také na jejich zkušenostech s jednotlivými způsoby vyrušení. Rovněž je také známo rozdílné chování v rámci denní a noční periody a během sezóny a aktuální životní fáze. V případě vyrušení je takový jedinec vystaven účinkům stresu, jeho intenzitu určuje hladina stresových hormonů v oběhovém systému jedince. Tyto hormony pak na základě intenzity ovlivňují fyziologické funkce organismu a řídí reakce celého organismu na nastalou situaci. Stresová odpověď je tedy závislá na hladině stresových hormonů, jde o velmi dynamický systém, který se mění s věkem, zkušenostmi i aktuálním rozpoštěním jedince. Význam stresu a především schopnost organismu se s ním vyrovnat je o to důležitější, že stres může prokazatelně ovlivňovat funkce imunitního systému, metabolismus, reprodukci a také veškeré etologické projevy jedince.

Rušení volně žijících živočichů, které vzniká nárazově v jinak klidném prostředí, je pro rušené jedince mnohem fyziologicky náročnější, než dlouhodobě působící trvalá hladina rušení. Dochází k využití několika typů obranných mechanismů, které daný druh ovládá. Nejběžnější metodou je útěk, kdy jedinec leckdy opouští nekontrolovaně své stanoviště. Při takové únikové reakci dochází ke spotřebování vysokého množství energie, která mohla sloužit pro delší interval mezi sháněním potravy a např. odpočinku nebo sezení na vejcích. Při rychlém úprku může dojít také ke zranění jedince, nebo nechtěné nehodě např. shoení vajec nebo mláďat z hnízda. Jiné obranné mechanismy vyplývají z maskování jedince v okolí a jeho setrvání na místě do posledního možného okamžiku. V takových případech pak může jedinec místo úniku zvolit útok a docházet tak ke kousnutí či jinému ataku rušitele. Opakovaná rušení pak mohou způsobit opuštění stanoviště, a to i např. snůšky vajček či mláďat, které vede k jejich úhynu. Z dostupné literatury také vyplývá, že volně žijící živočichové jsou schopni reagovat na soustředěné rušení, tj. v případě komunikací nebo stezek. Jedinci vyhledávají místa vzdálenější od těchto liniových prvků tak, aby riziko vlivu rušitele minimalizovali. Z tohoto důvodu je žádoucí vhodně usměřňovat turistické využívání hodnotných přírodních lokalit a např. je koncentrovat do jiných částí NP, aby byly zachovány klidové zóny pro citlivější druhy. Doložen je negativní vliv turistů na lesní, na zemi hnízdící druhy ptáků (např. Thompson 2015); čím nižší je zastoupení keřové vegetace v dotčeném lesním prostředí, tím horší jsou dopady návštěvnosti na ptáky (např. Wolf et al. 2013). Zjištěn byl rovněž negativní vliv rušení lidmi, pěšími více než osobami ve vozidle (např. Miller et al. 2001, Stankowich 2008, Coppes & Braunisch 2013).

Citlivé ekosystémy a jejich složky obecně

Jak konstatují Reed & Merenlender (2008), i klidná, nekonzumní rekreace v nadměrné míře může být neslučitelná s ochranou biodiverzity a zejména v chráněných územích přispívá ke snižování jejich účinnosti při ochraně předmětů ochrany. Tato publikace je zaměřena primárně na konkrétní druhy organismů a dokládá, že turistické využívání má významný vliv na snížení výskytu vybraných původních druhů organismů a současně přispívá k nárůstu populací druhů nepůvodních.

Za nadměrný pohyb osob ve smyslu § 17 odst. 1 ZOPK je považována taková intenzita návštěvnosti, která může ohrozit výskyt nebo vývoj jedinců určitého druhu v konkrétním období (rozmnožování, přežívání nepříznivého období apod.). Detailní monitoring návštěvnosti probíhá na území KRNAP dlouhodobě. Především oblast nejvyšších partií Krkonoš patří k turisticky nejatraktivnějším územím v ČR, vysoká návštěvnost je prokázána i v navrženém klidovém území. Po odeznění vlivu průmyslových emisí lze považovat turismus a nadměrnou návštěvnost, včetně celého komplexu navazujících aktivit, za největší problém Krkonošského národního parku (MŽP 2017). Na základě plošného průzkumu návštěvnosti začátkem tisíciletí (KOLPRON CZ 2000–02 a 2004) bylo odhadnuto, že návštěvníci Krkonoš tu ročně stráví 5–6 milionů návštěvních dní (tj. počet návštěvníků násobený počtem strávených dní). Aktuální průzkum z let 2017 a 2018 (CE-TRAFFIC 2019) již pracoval s přesnými daty a zjistil, že Krkonoše v roce 2017 navštívilo 3,7 milionu turistů a výletníků, v roce 2018 pak 3,9 milionu, kteří zde strávili 11,3, respektive 11,9, milionu návštěvních dní (návštěvnost je víceméně rovnoměrně rozložena mezi západ, střed a východ pohoří). Data z obou citovaných průzkumů nelze plně srovnávat, protože byla získána naprosto odlišnými metodami, ale určitý nárůst návštěvnosti s velkou pravděpodobností zachycují. Údaje o návštěvnosti Krkonoš v roce 2018 navíc řadí KRNAP a jeho ochranné pásmo mezi nejnavštěvovanější chráněná území světa a mezi národní parky s nejvyšší návštěvností vzhledem k ploše území (Balmford et al. 2015, Flousek 2019).

Významný vliv turismu a rekreace na horské prostředí Krkonoš konstatuje i Hodnocení KRNAP (MŽP 2017): „Lanovky do vrcholových partií Krkonoš umožňují jejich masové navštěvování (Sněžka, Černá hora)... Tlak návštěvníků je enormní, i proto řada turistů má tendence chodit (ilegálně) mimo cesty kvůli soukromí.“

V současnosti nepřístupná území (1. zóna na 19,2 % plochy KRNAP) jsou posledními klidovými lokalitami v národním parku, kde k rušení citlivé druhy živočichů (především tetřívky, velké šelmy a kopytníci) nacházejí relativně nerušená útočiště. Je proto vhodné zachovat klidový režim těchto lokalit i v následujících letech, zejména s ohledem na extrémní návštěvnost pohoří (viz výše uvedených 11,9 milionu návštěvních dní v roce 2018). Pokud by se jen jednotky procent návštěvníků pohybovaly v citlivých horských ekosystémech a v útočištích k rušení citlivých druhů živočichů, národní park by přestal plnit legislativou stanovené cíle a poslání (viz § 15 ZOPK a jeho Příloha 2; viz rovněž Reed & Merenlender 2008). Atraktivnost Krkonoš a jejich extrémní návštěvnost je doprovázena celou řadou rozvojových aktivit, které vedou k fragmentaci území (cestní síť intenzivně využívanou v létě i v zimě, včetně její mechanizované údržby v zimním období; rozvojem lyžařských areálů, výstavbou různého typu apod.). A tato fragmentace

stále narůstá (viz Romportl et al. 2016, Zýka & Romportl 2018). Odborná literatura přitom dokládá, že fragmentace prostředí, často spojená se ztrátou vhodných biotopů pro dotčené organizmy, je jedním ze zásadních faktorů, které negativně ovlivňují přírodní prostředí, přispívají ke ztrátě biologické rozmanitosti, narušují trofické vazby, tříští populace volně žijících živočichů atd. (např. Fahrig 2003, Hilty et al. 2006, Keyghobadi 2007, EEA 2011, Haddad 2015, Tucker et al. 2018).

Rešerše odborných publikací věnovaných vlivu rekreace na přírodu v celém světě dokládají (např. Littlemore & Barker 2001, Steven et al. 2011, Pescott & Stewart 2014, Korkanc 2014, Larson et al. 2016), že významná většina studií prokazuje negativní vliv návštěvnosti na druhy živočišné druhy (včetně ptáků), bez ohledu na typ prostředí, klimatickou zónu či geografickou polohu studované lokality. V případě pěších návštěvníků byl zjištěn větší vliv na volně žijící živočichy než u motorizovaných aktivit (patrně kvůli menší míře předvídatelnosti pohybu lidí); vliv zimních aktivit převyšoval všechny ostatní návštěvnické aktivity.

Navržené klidové území patří mezi turisticky navštěvované lokality v bezprostřední blízkosti Pece pod Sněžkou a Velké Úpy. Přestože negativní vlivy návštěvnosti jsou ve vztahu k populaci tetřívka míst patrné již v současné době, kdy vedou k bezprostřednímu lokálnímu ohrožení/zániku tohoto druhu, lze důvodně předpokládat, že návštěvnost bude i nadále stoupat, případně se bude držet na stabilně vysokých číslech. Je proto nezbytné vzhledem k výskytu tetřívka jako významné složky ekosystémů KRNAP, aby byl pohyb návštěvníků soustředěn pouze na cesty nebo trasy vyhrazené kompetentním orgánem ochrany přírody (Správou KRNAP). Pokud by nebyl pohyb návštěvníků nijak regulován, je pravděpodobné, že by došlo k vymizení tetřívka z této lokality.

Tetřívek obecný

Jde o silně ohrožený druh a předmět ochrany Ptačí oblasti Krkonoše. Z hlediska vlivu návštěvnosti jsou klíčová zejména jeho tokaniště, hnízdiště a oblasti zimního výskytu, včetně druhotně vytvořených tetřívčích center, poskytujících tetřívkům vhodné stanovištní podmínky. Ještě v polovině minulého století bylo možné tetřívky zastihnout na většině území naší republiky. Při celostátním mapování ptáků v letech 1973–77 už byli nalezeni jen na 15 % původní plochy, jejich početnost však byla stále poměrně vysoká – odhadem 1250–2250 samců. Následoval dramatický pokles – 800–1000 samců k roku 2000, necelých 600 nasčítaných samců v roce 2005 a už pouhých 330–380 samců k roku 2017. Během 40 let tak z naší krajiny vymizelo 80 % tetřívků (Hudec & Šťastný 2005, Hora et al. 2010, 2015 a 2018, Flousek & Volf 2012, Flousek nepubl. data).

Dramatický úbytek byl zachycen i v Krkonoších (např. Flousek et al. 2015, Správa KRNAP nepubl. data) – v období 2001–17 tu klesla početnost o plných 45 %, na 74 tokajících samců. Stav místní populace je tudíž velmi nepříznivý. Navíc lze očekávat, že negativní trend bude dále pokračovat a nelze vyloučit ani jeho akceleraci. Plocha výskytu druhu je nedostatečná a stále se zmenšuje (ubývá stanovišť, kde tetřívci nejsou rušeni; území je silně fragmentováno). Přitom zachování životaschopné populace tetřívka v Krkonoších s největší pravděpodobností rozhoduje o přežití druhu v celé ČR.

Jednou z charakteristik zdravé tetřívčí populace je vyšší počet samců tokajících na společných tokaništích (např. Höglund & Stöhr 1996). Čím více ptáků toká pospolu, tím vyšší je šance, že se budou se samičkami pářit nejlepší z nich a jejich geneticky kvalitní potomci budou udržovat populaci v příznivém stavu. A naopak,

na tokaništi s jediným samcem se uplatní i mladý nebo hendikepovaný jedinec. O nepříznivém stavu krkonošské populace tetřívků tak může svědčit i to, že při všech sčítáních od počátku století se počet hromadně tokajících samců pohyboval mezi pouhými 4–25 %; na většině tokanišť tak tokali jen jednotliví samci.

Za příklad nepříznivého vlivu fragmentace lze považovat mizení tetřívka ze severovýchodního cípu Krkonoš. Zjištěný úbytek o 64 % za pouhých šest let 2011–17 tu s velkou pravděpodobností souvisí s „bariérou“ rozvojových a sportovních aktivit v oblasti Pece pod Sněžkou a Velké Úpy. Tato překážka je pro tetřívky patrně již nepřekonatelná a brání tak posilování téměř izolované subpopulace na Lesním, Pomezním a Dlouhém hřebeni ptáky z jediného možného území jižně od Pece pod Sněžkou. Genetická studie z nedávné doby (Svobodová et al. 2011) naznačuje, že tetřívci ze západní, střední a východní části pohoří spolu již dnes komunikují jen omezeně a genetická diverzita tu odpovídá izolovaným populacím s jednotlivě tokajícími samci.

Některé publikované studie naznačují (Segelbacher et al. 2014), že limitem pro přežití životaschopné populace tetřívka může být 100 jedinců. Je-li jich méně, kříží se mezi sebou více či méně příbuzní ptáci, genetická kvalita jejich potomků klesá a celá populace směřuje k nevyhnutelnému zániku. Za předpokladu, že v Krkonoších žije zhruba 150 jedinců (počítáme-li, že poměr pohlaví je vyrovnaný, tj. k 74 samcům asi stejný počet samic) a že jejich populace je fragmentována do tří částí (od západu k východu 40, 80 a 30 jedinců), pak jsou krkonošští tetřívci na hranici přežití.

Jedním ze zásadních vlivů, které negativně ovlivňují populace tetřívků, je rušení na tokaništích, hnízdištích a zimních stanovištích – nadměrná návštěvnost tokanišť (vč. fotografování tokajících ptáků), pro ptáky nepředvídatelný pohyb lidí ve volné krajině mimo značené cesty (např. freeridové zimní sporty), trasování turistických, běžkařských či skialpinistických tras přes tokaniště a lokality se zimním výskytem tetřívků apod.

Turistické aktivity jsou tak v poslední době považovány za nejvýznamnější faktor ovlivňující populace lesních kurů, včetně tetřívka, v horských oblastech Evropy. Celá řada studií z alpských zemí a Britských ostrovů prokazuje významný negativní vliv např. výstavby a provozu lyžařských areálů, nebo přímého rušení tetřívků pěšími turisty a lyžaři (např. Zeitler 1995, Zeitler & Glanzer 1998, Baines & Richardson 2007, Jenni-Eiermann & Arlettaz 2008, Coppes & Braunisch 2013).

Pro tokaniště se uvádí úniková vzdálenost tetřívků, vyvolávající jejich „statickou“ reakci (změnu chování, znehybnění apod.), v průměru 285 m s rozpětím 100–750 m (80 % reakcí). Pro „aktivní“ reakci (odlet vyrušených ptáků) je to průměrně 178 m s rozpětím 50–500 m (Ruddock & Whitfield 2007). Tokaniště je při tom klíčovou plochou, v jejíž blízkosti tráví většina tetřívků celý svůj život (např. Alatalo et al. 1992, Gregersen & Gregersen 2014). Průměrný samec žije celý život do 1 kilometru od tokaniště (resp. od místa vylíhnutí v jeho blízkosti), samice se v průměru přemísťují do 5 km a přelet nad 10 km je výjimkou (např. Warren & Baines 2002, Hudec & Šťastný 2005, Marjakangas & Kiviniemi 2005, Borecha et al. 2017). Největší význam má tokaniště během jara, kdy dochází k toku ptáků. V tomto období se tu shromažďují samci, bojují o samice a neúspěšnější z nich se s nimi páří. Jsou-li tetřívci vyrušeni, odletí, nastane-li klid, vracejí se zpět. Jsou-li vyplašeni opakovaně, vrátí se až další den. Nastává-li takováto situace každodenně, mohou mít rušení ptáci problémy s rozmnožováním. V extrémním případě vůbec nemusí dojít k páření, samice není oplodněna a toho-roční hnízdění je neúspěšné (zhruba 90 % samic totiž kopuluje pouze jednou bě-

hem celého hnízdního období – Alatalo et al. 1996, Lebigre et al. 2007). Snižuje se tak pravděpodobnost optimální hnízdní úspěšnosti, která by měla vyrovnávat přirozené ztráty v příslušné populaci (např. Bowker et al. 2007).

Kritickým obdobím pro přežívání tetřívků je zima. Tu z větší části tráví pod sněhem, do kterého si vyhrabávají nory a nechají se zapadat sněhem. Takové iglú je chrání před nepřízní počasí i před predátory. Noru opouštějí jen po ránu a v podvečer, aby nasbírali potravu a doplnili tak zásoby energie (např. Pauli 1974). Každé další opuštění nory navíc představuje pro tetřívka zbytečnou ztrátu energie, nutnost trávit více času na povrchu sněhové pokrývky při shánění dodatečné potravy, a zvýšené riziko, že ho uloví nějaká šelma nebo dravec (např. Bocca et al. 2014). I mírná úroveň rušení zimními aktivitami, např. pohybem lyžařů ve volném terénu, vyvolává u vyplašených ptáků chronický stres s následnými dopady na jejich zdravotní stav, včetně zvýšené mortality nebo následně neúspěšného rozmnožování (např. Baltic et al. 2005, Arlettaz et al. 2013, Formenti et al. 2015). Ptáci tráví druhý den po vyrušení delší čas získáváním potravy, ztrácejí větší množství energie, o kterou by nepřicházeli ve sněhovém úkrytu, roste riziko jejich predace, ptáci méně využívají jinak vhodné zimní biotopy v případě jejich rušení lyžaři.

Arlettaz et al. (2007) zjistili trvalý nárůst stresového hormonu kortikosteronu ve čtyřech dnech opakovaného rušení tetřívků. Už jediné vyplašení za den zvýšilo jeho hladinu na 120–150 % normální koncentrace, každé další vyrušení prodlužuje dobu jeho odbourávání. Baltic (2005) doplňuje, že rušení prodlužuje dobu sběru potravy o 23 % ráno a o 12 % za celý den, čímž o stejné procento zvyšuje riziko predace pro vyrušeného jedince. Každé rušení navíc přináší energetické ztráty ve výši 2–4 % celodenní potřeby. Uvádí rovněž, že tetřívek je mnohem zranitelnější rizikem vyhladovění než tetřev hlušec. Schranz (2009) přidává i dříve začínající a delší podvečerní sběr potravy pro samce tetřívků na rušených lokalitách. Trvale stresovaný tetřívek má zdravotní problémy a roste u něho riziko, že podlehně špatnému počasí nebo bude uloven predátorem.

Braunisch et al. (2011) uvádějí, že zimující tetřívci se vyhýbají lyžařským areálům a oblastem volné přírody s častým pohybem lyžařů a návštěvníků na sněžnicích. Zjistili, že 10 % ploch se zimním výskytem tetřívka bylo na sledovaných alpských lokalitách úplně ztraceno kvůli rozvoji lyžařské infrastruktury, dalších 67 % ploch je s více než 10 %-ní pravděpodobností někdy navštíveno a tedy i rušeno lyžaři a pouhých 23 % plochy vhodných biotopů zůstávalo nerušených. Patthey et al. (2008) doplňují výrazný negativní vliv zimních sportovních aktivit na tokající tetřívky – pokles jejich lokální početnosti v lyžařsky frekventovaných oblastech až o 36 %.

K rušení ptáků přispívá i hluk z frekventovaných turistických tras. Garniel et al. (2007) řadí tetřívka do skupiny 11 nejcitlivějších druhů ptáků k vlivu hluku na jejich funkční existenci, s kritickou hladinou hlukového zatížení 52 dBA.

Rušivé vlivy ze strany člověka a jeho aktivit jsou velmi významné i v Krkonoších (viz výše zmíněných 11,9 milionu návštěvních dní). V některých lokalitách procházejí značené turistické cesty s extrémní návštěvností přímo přes tokaniště či místa se zimním výskytem druhu, nebo probíhají v jejich bezprostřední blízkosti. Na řadě cest je registrován frekventovaný pohyb vozidel přes tokaniště nebo k objektům v jejich blízkosti. Kritický je nelegální pohyb i malého množství zimních návštěvníků mimo značené cesty v lokalitách zimního výskytu tetřívků (Flousek & Volf 2012, Flousek 2016).

Schranz (2009) a Arlettaz et al. (2013) z Alp uvádějí, že některá jejich sledování naznačují schopnost tetřívků přivykat, ne-li se dokonce adaptovat, na přítomnost člověka v případech, kdy nedochází k jejich přímému kontaktu se sportujícími lidmi. Významnou výhodou je však v takovýchto situacích velikost Alp, kde stále ještě existují rozsáhlá, nerušená či jen minimálně rušená refugia pro ohrožené druhy. Podobné přizpůsobení tetřívků lze očekávat i v Krkonoších, v místech s jednoznačně vymezenými koridory, po kterých se návštěvníci pohybují. Jakékoliv vybočení návštěvníka z tohoto předvídatelného koridoru však již znamená vyrušení „přizpůsobeného“ jedince a značný problém nalézt v nevelkých Krkonoších jiné vhodné nerušené území. Zvláště když se zejména zimní návštěvníci velmi často pohybují také v nepřístupných, nejprísněji chráněných částech národního parku (např. snowboarding v Kotelních jamách, běžkování na pláních Labské louky, skialpinismus na svazích Studniční hory, snowkiting na Bílé louce). Jako příklad slouží statistiky nelegálních vstupů do 1. zóny KRNAP, řešených strážci Správy KRNAP (2015: 1520; 2016: 1189; 2017: 1245 případů). V případě zimujících tetřívků jsou přitom významným problémem a zdrojem rušení opakované vstupy pouhých několika málo jednotlivých lyžařů.

S ohledem na výše uvedenou citlivost tetřívků k rušení rekreačními a turistickými aktivitami je např. v Anglii uplatňováno pravidlo předběžné opatrnosti a v lokalitách jejich zimního výskytu platí zákaz vstupu od 1. října do 31. března běžného roku (Warren et al. 2009).

Článek 3

Vymezení klidového území a jeho popis

KU07_KRNAP – Slatinná stráně

Grafické znázornění klidového území je uvedeno v příloze č. 1, která je nedílnou součástí tohoto OOP. Přílohu č. 1 tvoří přehledová mapa, klad mapových listů, legenda k mapovým listům a jednotlivé mapové listy. Vyznačení hranic klidového území na podkladě kopie katastrální mapy, včetně elektronické podoby, je uloženo v ústředním seznamu.

Článek 4

1) Vyhodnocení připomínek uplatněných k návrhu OOP

2) Rozhodnutí o uplatněných námitkách

Článek 5 Poučení

K návrhu OOP může kdokoli, jehož práva, povinnosti nebo zájmy mohou být OOP přímo dotčeny, uplatnit u správního orgánu písemné připomínky. Správní orgán je povinen se připomínkami zabývat jako podkladem pro OOP a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění.

Vlastníci nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být OOP přímo dotčeny, nebo, určí-li tak správní orgán, i jiné osoby, jejichž oprávněné zájmy mohou být OOP přímo dotčeny, mohou podat proti návrhu OOP písemné odůvodněné námitky ke správnímu orgánu ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho zveřejnění. Zmeškání úkonu nelze prominout.

O námitkách rozhoduje správní orgán, který OOP vydává. Jestliže by vyřízení námitky vedlo k řešení, které přímo ovlivní oprávněné zájmy některé osoby jiným způsobem než návrh OOP, a není-li změna zjevně též v její prospěch, zjistí správní orgán její stanovisko.

Rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, se uvede jako součást odůvodnění OOP (§ 173 odst. 1 správního řádu). Proti rozhodnutí se nelze odvolat ani podat rozklad. Změna nebo zrušení pravomocného rozhodnutí o námitkách může být důvodem změny OOP.

Článek 6 Účinnost

15. den ode dne vyvěšení

Připomínky a námitky k návrhu OOP, kterým se stanoví klidové území KU_07_KRNAP podávejte písemnou formou (do XX.YY. 2020) na adresu:

**Ministerstvo životního prostředí
Odbor zvláštní územní ochrany přírody a krajiny
Vršovická 1442/65
100 10 Praha 10
DS: 9gsaax4**

Dotčené obce žádáme v souladu s ustanovením § 172 odst. 1 správního řádu o zveřejnění tohoto oznámení na své úřední desce po dobu 15 dní bezprostředně po jeho obdržení.

Seznam příloh, které jsou nedílnou součástí tohoto OOP:

Příloha č. 1 k opatření obecné povahy MŽP č. j./ENV/20: Grafické znázornění klidového území Krkonošského národního parku KU07_KRNAP – Slatinná stáň